

med Hensyn til Udskykning. Med Hensyn til Udskykningen har Udvalget imidlertid frasaldet den Grændse, som det havde sat, at ingen Eiendom paa nogen Maade kunde gaae ned under 1 Td. Hartkorn. Jeg troer, at der var vægtige Grunde, der talte derfor, men da det har vaakt Betænkkeligheder i Thinget, og da det ikke stemmede med det oprindelige Lovudkast, har Udvalget foreslaaet, at denne Bestemmelse skulde udgaae. Bevillingsretten bliver altsaa i denne Henseende aldeles ubegrændset.

Med Hensyn til Forslaget under Nr. 7 skal jeg kun bemærke, at det er en nødvendig Redactionsforandring, og hvad angaaer Forslaget om, at i 11te Linie „20 eller 10“ skal forandres til „12“, da det er en ligefrem Følge af de stedfundne Afstemninger.

Masmussen: Allerede under Rigsdagens første Sæssion tillod jeg mig at fremlægge et Andragende fra en Deel Hovedparcellister og Parcellister om, at Forordningerne af 25de Juni 1810 og 3die December 1819 maatte blive hævede, forsaavidt de bestemte, at Hovedparcellisten skulde staae til Ansvar for visse Vdelfer, som skulde ydes af det Hartkorn, der er skilt fra Hovedeiendommen. Aarsagen til Dnsket om, at disse Forhold maatte blive ordnede paa en anden Maade, er den, at der opstaaer et uhyggeligt Forhold mellem Hovedparcellisten og Parcellisten, idet Forordningen af 1810 paabyder, at Hovedparcellisten skal indestaae for Udskilling, saasom Kongereiser, Tiendeaagift, som svares til Kirken, og Fogedkorn, mod Regres til Parcellisten, men den Ret, som Oppebørselsbetjenten har til at inddrive disse Vdelfer ved Udpantning, har man ikke givet Hovedparcellisten, og Følgen deraf er, at, naar han ikke vil føre Proces med de mindre Parcellister, mister han ialmindelighed det Udlæg, han har gjort. Af disse Grunde har jeg i Forening med 17 andre ærede Rigsdagsmænd tilladt mig at stille dette Forslag til § 22, og da Forordningerne af 1810 og 1819 handle om Udskykning og deri have optaget denne Forpligtelse for Hovedparcellisten, meente jeg, at Ophævelsen heraf passende kunde finde sin Plads i nærværende Udskykningslov. Jeg skal saaledes paa det Bedste tillade mig at anbefale Forslaget.

Indenrigsministeren: Jeg skal ganske tiltræde den ærede Ordførers Øtring om de høist mislige Følger, det vilde have, hvis Thinget vilde gaae ind paa det Forslag at give denne Lov en tilbagevirkende Kraft paa de omhandlede Forhold, som allerede ere ordnede rundt om i Landet efter den gjældende Lovgivning. Forordningen af 25de Juni 1810 § 8, ligesom ogsaa Placaten af 1ste August 1815 bestemme Forholdet mellem Hovedparcellen og de mindre Parceller. Dette Forhold er blevet forudsat ved mange Omsætninger i Handel og Wandel, hvilke engang ere bestaaende, saa at det maa være i høieste Grad betænkligt at gjøre alt dette ugjort, ved at træffe en saadan Bestemmelse som den foreslaaede, i nærværende Lov. Jeg kan gjerne indrømme den ærede sidste Taler, at det muligen kunde være rigtigt, at Hovedparcellen fik Ret til at inddrise det Udlagte ved Udpantning, men i dets Sted, at sige, at nu skulde de Vedkommende aldeles ikke kunne holde sig til Hovedparcellen men derimod til alle de enkelte Parcellister, det finder jeg, som sagt, meget betænkligt, og det ikke alene af Hensyn til de her paagjældende Forhold, men jeg vilde ogsaa fra Lovgivningspolitikens Standpunkt, om jeg saa maa sige, ansee det for høist misligt, om Thinget her som Lovgivningsmagt vilde gribe ind i et bestaaende Retsforhold, som ikke hører under den foreliggende Lov, og allermindst troer jeg, at det er rigtigt at gjøre dette under Sagens 3die Behandling.

J. A. Hansen: Den ærede Ordfører har idag en saadan Forkjærlighed for Bevillingsretten hos Ministeren, at han ikke noksom kan faae draget ind derunder Alt, hvad der ved 2den Behandling var lovbekæmt som en fast Regel. Denne Forkjærlighed har ogsaa vist sig mod et Forslag, hvori jeg havde deltaget at stille under 2den Behandling, og som gik ud paa i Loven at sætte et Tilfælde, hvor Vedkommende kunde forlange det som Ret, uden at der med Hensyn dertil behøvedes nogen Bevilling. Derimod har den ærede Ordfører nu foreslaaet paa Udvalgets Vegne, at det skal gaae ud, og at dette Tilfælde ogsaa skulde inddrages under Bevillingsretten hos Ministeriet. Jeg kan ikke begribe, hvorfor den ærede Ordfører har en saadan Forkjærlighed, navnlig